

[Erhard Jakobsen.]

lige indkomst at lægge endnu et beløb at betale skat af. Sådan noget kan dette ting ikke sende ud, uden at man har drøftet det én gang til.

Men det er så én sag, en anden sag er jo, at der skal slås politisk mønt af det for anden gang i denne sal. Jeg er da temmelig overbevist om, at der var nogle, der tog en helt anden stilling, end de ellers ville have taget, fordi de regnede med, at de kunne få en socialdemokrat, der har siddet her i 20 år, til at være med til at vælte sin egen regering. Hvorfor skulle en socialdemokrat være så tåbelig? (*Munterhed*). Nej, men der var nogen, der regnede med noget i den forbindelse, og det gjorde de på grundlag af en presse, der som sædvanlig er så godt orienteret, at den på forsiden fortæller, at en mand lægger en bombe under regeringen, og inde i bladet fortæller, at det spiller ikke en kæft rolle, for hr. Moses Olsen skal nok komme og redde den. Sådan orienterer man læserne.

Men o.k., jeg benytter meget gerne den af de tre partier foreslåede dagsorden til at gøre opmærksom på, at jeg i alt fald ikke på noget tidspunkt har så meget som antydet, at jeg var mod boligforliget. Ikke på noget tidspunkt har jeg antydet, at jeg var imod boligforliget. Jeg er enig i, at socialt byggeri skal holdes i gang, som det er sket hidtil.

Ideen om pristalsregulerede obligationer søgte vi realiseret i min kommune for 10 år siden, men skiftende regeringer samt et amtsråd har forsinket det, så det aldrig blev til noget. Hvordan i alverden skulle jeg kunne stemme mod det? Og så er for øvrigt en stor del af boligforliget slet ikke vedtaget endnu, en stor del af det er ikke vedtaget endnu. Det kommer til behandling her. Det kan da ikke være det, der omfattes af dagsordenen, for det ligger jo og skal vedtages senere, det kommer jo til forhandling.

Men jeg er meget glad for at kunne få lejlighed til at fastslå, at det, jeg gerne vil have koncentreret opmærksomheden om, er lejeværdien af egen bolig. Og har man så set magen til inkonsekvens? Her står to ordførere op og spørger henholdsvis finansminister og statsminister, om man vil stå ved et løfte osv. med hensyn til lejeværdien af egen bolig. Og da der så bliver sagt, at det mener man ikke der er grund til, så stiller man et dagsordensforslag, der handler om meget

mere end det, der har med lejeværdien af egen bolig at gøre. Er det ikke en klar afsløring af det politiske spil? Det er sådan noget, vælgerne griner ad. Der er ikke én, der tror, at de tre partier interesserer sig et hak for parcellusejerne, men de interesserer sig for at få væltet en regering. Hvem gør ikke det, når man er i opposition? Det kender jeg da godt fra dengang, jeg støttede oppositionen, det er jo velkendt. Men det afgørende er: jeg er parat til i denne sal at stemme for et dagsordensforslag, hvorved man sørger for, at spørgsmålet om beregning af lejeværdi af egen bolig ikke er endeligt afgjort, men kommer til forhandling igen. En sådan dagsorden vil jeg stemme for. Den anden er en paradedagsorden, der har politiske formål, den har intet med kærlighed til grundejerne at gøre, men bare med uvilje over for regeringen, og det slår altså nok ikke til.

Nyboe Andersen: Så er det vist på tide, vi kommer ned på jorden igen.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger i anledning af den udførlige omtale, økonomiministeren gav venstres forslag til en indsats imod inflationen. Jeg havde også ventet, at ministeren ville gå udførligt ind på det på baggrund af, hvad der står i regeringens åbningstale om dette alvorlige spørgsmål. Der stod jo dér, at det er et foruroligende træk i udviklingen, at der i kraft af prisstigningerne er sat en proces i gang, der må befrygtes også i den kommende tid at ville drive det danske pris- og indkomstniveau i vejret i et hurtigere tempo end i de senere år. Erfaringerne viser, sagde statsministeren videre, at en sådan stadig opgang i priser og indtægter i det lange løb overvejende er til glæde for ejerne af fast ejendom, som kan indhøste betydelige kapitalgevinster. Den gør det også vanskeligere, siges det videre i åbningstalen, at nå frem til en forbedring af betalingsbalancen, som er et vigtigt mål for den økonomiske politik.

Jeg er ganske enig i disse betragtninger i statsministerens åbningstale. Der er sat en selvforstærkende proces i gang. Det er en alvorlig sag for hele økonomien og for betalingsbalancen, og derfor undrer det mig, at økonomiministeren ikke lod til at være særlig bekymret for det tempo, inflationen har her i landet. Han slog sig til tåls med, at